

JAN KOTOUČ

**ODKAZ
PROTEKTORŮ**

CENTRÁLNÍ IMPÉRIUM IV.

**FANTOM Print
2020**

Copyright © 2020 Jan Kotouč
Cover © Tomasz Maroński

ISBN 978-80-7594-071-1

www.fantomprint.cz
www.facebook.com/fantomprint
www.instagram.com/fantom.print
#fantomprint
@fantom.print

1. ♦

Nejhorší je, že lidi si na všechno zvyknou.

Rigobert Nguema usrkával předraženou kávu a rozhlížel se po ostatních hostech restaurace Divine Gaze. Vždycky to byl snobský podnik, jedna z nejhonosnějších restaurací na *Hub Central*. Obrovské prostory s osmi samostatnými salónky a třemi velkými jídelnami se rozprostíraly pod masivní kupolí u okraje stanice a stolující se tam mohli kochat pohledem na vesmír, planetu Hub, místní hvězdu Hub 01 a stovky lodí, které létaly kolem stanice.

Lodí bývalo ještě víc, ale také bývaly civilní. Dnes se nad hlavami stolujících vznášely válečné lodě Nového protektorátu.

Za jiných okolností by Nguema obdivoval ty krásné ladné křivky a úžasnou smrtonosnost protektorských dreadnoughtů. Jenže tady to byla pouze připomínka věcí, které se mu honily hlavou.

Od doby, kdy se do soustavy přihnala protektorská flotila Vanguard a zničila hlavní město Limburg, uběhl už více než rok. Na *Hub Central* řádila v prvních dnech panika, potom několik týdnů tichý strach, nejistota, co bude. A potom...

Nguema zase usrkl kávy. Potom to bylo horší. Potom si lidi prostě *zvykli*. Zvykli si na janičáře v ulicích *Hub Central*, na stanné právo, na dreadnoughty nad hlavou, na „vojenskou správu stanice“. A nejen to. Vzdali se své svobody výměnou za nějaké přízemní zdání normálnosti.

Podobně jako lidé na Havelocu nebo Fouchetových měsících klidně přikyvovali na vše, co jim řekli Vylepšení, protože „alespoň vlaky jezdily na čas“, tady se rychle přizpůsobili vládě Nového protektorátu. V ulicích *Hub Central* dokonce koloval vtip, že nej-

krásnější probuzení je, když vám na dveře zabuší janičáři a vy jim můžete říct, že ten, koho hledají, bydlí o vchod vedle.

Poslední dobou se to na okupovaném území možná měnilo. Příklad, jaký vytvářel císař Daniel Hankerson a jeho družka – nyní vlastně manželka – Hila Ebanová, byl až moc silný. Císař bojoval proti Novému protektorátu a jeho spojencům a často tak činil osobně. Nemluvě o tom, že pomáhal lidem, kudy chodil.

Nguema by tomu nevěřil, celou císařskou rodinu by býval ochotně naházel do jednoho pytle s ostatními Vylepšenými. Jako bývalý člen komand Omega to měl skoro v krvi. Nesnášel Vylepšené a císaře spíš toleroval.

Dopil kávu a zkontroloval čas. Ještě pár minut.

Uvědomil si, že to bylo v jednom luxusním kasinu tady na *Hub Central*, kde se před rokem pokusili zabít Daniela Hankersona. Tehdy to bylo naraženo tak, aby to vypadalo jako zločin z nenávisi. Vražda Vylepšeného.

Kdyby tehdy bývali uspěli, Nguema by se jen pousmál a řekl by si, že o jednoho Vylepšeného příživníka méně. Musel ale uznat, že Hankerson – císař Daniel I. – byl vlastně na Vylepšeného docela fajn.

Na rozdíl od většiny jiných, pomyslel si a zvedl hlavu.

Na jedné z vyvýšených plošin restaurace se konala velká párty Vylepšených. Pořádala ji jedna z místních přítakávaček Nového protektorátu, Catherine Neméthová, a měla tu kamarády z dalších sedmi Vylepšených kolaborantských rodů. Žádná extrémně velká zvířata, vesměs šlo o potomky mocných, kteří se dostali na výsluní.

Bylo snadné poznat ty nejvíc kolaborantské rody Vylepšených, to byli ti, kteří byli v době útoku mimo hlavní město. Neméthová měla tetu ve sněmovně rodů, sama si dopomohla k vlastnictví asi dvaceti luxusních podniků na *Hub Central*. Majitelé, kteří je nechtěli prodat, prostě zmizeli.

Ted' tu pořádala velký večírek pro své přátele. Měli kolem

sebe tolik strážců, že ani Nguema jako Omega by si na ně sám netroufl. Překvapilo ho, že pro večírek neuzavřeli celou restauraci, ale asi se jim líbilo sedět na vyvýšené plošině a shlížet dolů na ten plebs.

„Ještě jednu kávu, pane?“ zeptal se číšník. Lidský, žádný robot, a Nguema přikývl.

„Ano, jistě, děkuji.“

Káva byla šíleně drahá, ale poslední Vylepšený kolaborant, se kterým se v uličkách *Hubu Central* potkal, měl při sobě dost peněz.

Znovu zkontroloval čas a usmál se. Už to bude.

Catherine Neméthová bavila své hosty, smála se, ale někde uvnitř byla určitě rozladěná. Pozvala svého kamaráda, Dennise Loma, jednoho z velkých spojenců Nového protektorátu, bratra Vylepšeného vládce Hobartu a hlavního podílníka v dolech v pásu Pegas. Byl to její nejnvýznamnější přítel. A dovolil si nepřijít, a ještě k tomu ani nedal vědět, už měl skoro hodinu zpoždění. Musí být naštvaná.

Zkontroloval hodinky, jak k němu číšník donesl další kávu. Jo, Lom dorazí každou chvíli...

Hlasy najednou začaly šumět nějak jinak. Potom zněly víc rozrušeně, a nakonec je vystřídal křik.

Zděšený křik.

Výhled na hvězdy a rušný provoz kolem stanice vystřídalo něco jiného. Tělo Dennise Loma pomalu proplouvalo nad kupolí, těsně u skla.

Lidé se často mylně domnívali, že když někoho vyhodíte do vesmíru, odletí neznámo kam. Pravda byla taková, že všechno, co vyhodíte, se bude držet velmi blízko gravitačního pole stanice. A když si někdo dá záležet, to smetí, které vyhodí – a Lom určitě takovým smetím byl –, poletí danou rychlostí a daným směrem. Nguema si dokázal krásně spočítat, kdy Lom proletí kolem restaurace *Divine Gaze*.

Křik sílil, volala se ochranka, janičáři, vesmírná záchranná služba, všichni.

Nguema si v klidu popíjel kávu a poslouchal zděšený hlas Catherine Neméthové. Ten její ječák přehlušil všechno ostatní.

Nejspíš už bylo tělo dost blízko, aby si všimli cedulky, kterou měl na hrudníku.

Slyš tu píseň zástupů.

Nguema měl slabost pro muzikály. Místní Vylepšená smeťanka ale umění evidentně nedokázala ocenit.

„Velící důstojník Sedmé flotily na palubě!“

Bocmanova píšťalka se ozvala, čestná stráž mariňáků a astronautů se vypjala do pozoru, zatímco z amplionu na hangárové palubě *Herma* se ozvalo příslušné zvolání.

Komodor Alexander Golna salutoval tak dlouho, dokud z rakeťoplánu nevystoupil admirál Gian Toscano a pozdrav neopětoval.

Toscano byl přibližně stejně vysoký jako Golna, ale tím podobnost končila. Golna působil vychrtle, a i když v moderní době nemohl být považován zrovna za starce, rozhodně už měl za sebou mnohé. Toscano vypadal jako kulturista, který zrovna vyběhl z fitka a oblékl si uniformu. Golna se narodil potomkům papuánských přistěhovalců na planetě Tombara, Toscano pocházel z jednoho z obytných dómů na Alfě Centauri a kůži měl tak bledou, jak může mít jen někdo, kdo většinu života strávil mimo denní světlo.

„Vítejte na palubě *Herma*, admirále!“

„Děkuji, komodore Golno, rád vás zase vidím.“

Oba důstojníci si podali ruce a potom každý pokynul důstojníkům za sebou.

„Pamatujete si na komodora Stensgaarda, mého operačního důstojníka a nyní náčelníka štábu Sedmé flotily?“

„Jistě. A vy si jistě pamatujete na kapitána Linderholmovou, velící důstojnici *Herma*, a komandéra Saladinovou samozřejmě znáte také.“

Proběhlo další kolo zdvořilostních frází a podávání rukou. Toscano se usmál na Saladinovou. Původně to byla členka jeho štábu, ještě předtím kapitánka fregaty a ještě předtím manželka Golnova bývalého výkonného důstojníka, Aleka Bosseva. Před několika týdny se objevila na palubě *Herma*, zažádala o přeložení a dělala styčnou důstojnici pro Sedmou flotilu, pomáhala zajišťovat její přesun ze sektoru Wuwei, z oblasti, kde nedávno skončila válka s Ralgary, sem do soustavy Davenport, kde se shromažďovala flotila pro průlet bránou směrem k soustavě Hub.

Golna byl rád, že tu je, bylo jasné, že *nějaký* styčný důstojník bude muset přijít. Přesunout flotilu o téměř dvou stech lodí a poskytnout jí logistické zázemí nebylo jen tak. I tak Golna přemýšlel, co jí přesně vedlo k tomu, aby zažádala o přidělení na loď svého zesnulého manžela. Když se jí na to několikrát ptal, odpovídala neurčitě.

Každý máme své demony.

„Předpokládám, že od vás si budu potřebovat vyslechnout podrobnou zprávu, Anito,“ řekl Toscano. „Jsou s přesunem velké problémy, nebo spíš normální?“

„Asi takové, jaké můžete čekat, pane,“ řekla Saladinová. „Problém je, že většina lodí Sedmé flotily byla během posledního roku poškozena a opravářská střediska na Davenportu, Wuweii a všechny opravářské lodě v soustavě jedou na plnou kapacitu. Zprovozňujeme i doky na Folně, ale ty nebyly nikdy dělané pro bitevní lodě a rozhodně ne pro takové objemy. Mimochodem, myslela jsem, že dneska podle plánu kromě *Minneapolis* dorazí i tři eskadry křižníků, objevily se tu jenom dvě.“

„Ano, 92. eskadra přišla o loď. *Santiago* definitivně odešel reaktor, celá loď byla provizorně opravena tak rychle, jak to jen šlo, ale nestačilo to. *Santiago* právě teď evakuují a odvázejí z něj díly, které se použijí na jiné lodě. Ta loď si vytrpěla tolik, že je zázrak, že vůbec vydržela tak dlouho, a to byla jedna z těch šťastnějších. V bojích kolem Grammelu přišla eskadra o tři křižníky.“

Santiago byla navíc vlajkovou lodí komodora Mifunové, a ta ji nechtěla opustit. No, teď už jí nic jiného nezbyvá. Zbytek eskadry – všechny čtyři zbývající lodě – dorazí do několika dnů.“

„Rozumím.“

Toscano se obrátil na Golnu. „Ale kvůli tomu tady nejsem, komodore. Rád bych si nejdříve poslechl, jaké máte další plány. Flotila se shromažďuje před bránou k Hubu, kterou jsme sice uzavřeli, ale je jasné, že ji teď drží uzavřenou i Nový protektorát na druhé straně, a zároveň jsem slyšel, že vaše loď s miniaturní nadsvětelnou bránou a experimentálním pohonem nemíří k Hubu, ale k Zemi. Asi chápete, že si to rád poslechnu. Jeho Veličenstvo řeklo, že bude chtít, abych velel flotile, která se tu shromáždí, ale nevím, co čeká, že s ní budu dělat!“

„Jistě, admirále,“ řekl Golna a uvědomil si, že je čeká složitější rozhovor. „Pojďte prosím za mnou.“

„Tohle jsou někteří členové císařova štábu, většinu jste nepochybně potkal. Momentálně působí jako jakýsi *think tank* pro obnovu Impéria.“

„To jsem už pochopil,“ řekl Toscano a oči mu sjely k nápisu na stěně této zasedačky. Někdo tam načmáral: *Obnova Impéria... s extra porcí hranolků k tomu.*

„Jistě si pamatujete komandéra Calverta, komandér-poručíka Keta a samozřejmě, kadetku Hankersonovou.“

Toscano se přivítal se zpravodajským i logistickým důstojníkem a pozvedl obočí, když si třásl rukou s následnicí trůnu. „Nebyla jste jako pobočnice u admirála Wabary na *Coral Star*?“

Radana Hankersonová pokrčila rameny. „Jo, byla, pane. Ale povolali mě zpátky sem, moc se mě neptali. Jela jsem na bráchovu svatbu a na... no, vymyslelo se, že mě využijí u toho, co se chystá.“

Golna se usmál. Hankersonová byla chytrá a snaživá, ale pořád jí bylo šestnáct.

„Ti, které neznáte, jsou brigádní generál Arun Sarkar a ministryně obchodu Wu Festian. Potřebovali jsme trochu nové krve, abychom zabránili syndromu skupinového myšlení.“

Toscano se se všemi pozdravil. Pokud ho zarazil Sarkar, jehož obarvené zrzavé vlasy a vousy ostře kontrastovaly s jeho jinak indickým zevnějškem, nedal to moc najevo. Nicméně přítomnost ministryně obchodu ho tu překvapila.

„Paní ministryně. Já měl za to, že premiérka Gilbertová už na Davenportu sestavila celou vládu a ta normálně zasedá. Proč jste tady?“

„Nejsem zde permanentně,“ řekla drobná žena v elegantní rudé róbě. „Ale jak pravil komodor Golna, potřebovali čerstvou perspektivu.“

„Ale řekl bych, že zrovna ministryně obchodu bude mít v současnosti spoustu práce. Hlavně, když skončil konflikt s Ralgary a máme zase něco jako centrální vládu a všechny světy něco potřebují.“

„To je pravda, ale jako ministryně hlavně domlouvám věci se spoustou korporací, které si jdou vzájemně po krku, v horším případě to jsou zrádci, kteří se rozhodli změnit stranu... To bych jim vlastně neměla mít za zlé, když si vzpomenu na pana Fostera. A také spousta pirátů a pašeráků, kteří se rozhodli stát se legitimními. Potřebujeme je, ale s většinou jsem se rozhodla scházet tady na palubě válečné lodi. To je vždycky přesvědčí, že se mají chovat slušně. A pokud ne, ukážu jim video s císařem na Fairview.“

Někdo se zasmál.

„Na tyto porady chodím relaxovat, příprava zničení Nového protektorátu a záchrana Impéria jsou vlastně ta jednodušší jednání.“

„A já bych ještě dodala, pane,“ ozvala se Radana, „že paní Festian hraje dobře poker a je jediná, které nevádí, když nás brácha – teda Jeho Veličenstvo – nutí to hrát.“

Golna se díval na mladou Hankersonovou a tentokrát spíše nepotlačil povzdech. Ano, asi jí bude muset něco vysvětlit o protokolu a správném chování.

Toscano to ale všechno jen přešel a každému z přítomných věnoval pohled. „Dobrá, s tím syndromem vám doufám snad pomůžu i já. Takže proč nezačnete? Proč tedy letí miniaturní brána na Zemi, kromě toho, že tak rozhodl císař?“

„Bylo to skupinové rozhodnutí, pane,“ řekl Calvert za všechny. „A vysvětlím vám to. Co víte o císařských implantátech?“

„Vím, že císař a členové císařské rodiny –,“ kývl směrem k Radaně, „mají v hlavě implantáty, které jim umožňují ovládat imperiální válečné lodě. Je to obrana proti vzpouře. Císař tak třeba může poslat signál, aby loď vypnula motory, nebo vypnout její zbraně, teoreticky může i vypnout systémy podpory života a zabít tak celou posádku. Což je to, co mě vždycky nejvíc děsilo. Ten systém zavedla císařovna Ethelreda.“

„Ano, ta úžasná císařovna, která byla možná až moc paranoidní,“ zabručel Calvert a podíval se na Radanu. „Při vši úctě k vaší prababičce, kadetko.“

„V pořádku, já ji nezažila a je fakt, že byla magor.“

Golna si v duchu udělal další poznámku o tom, co bude muset s Hankersonovou probrat. Například takové maličkosti, jako že by se sloužící důstojník neměl veřejně vyjadřovat pejorativně o členech císařské rodiny, ani když jde o jeho příbuzné.

„V každém případě vím, že ty implantáty na spoustu vzbouřeneckých lodí nefungují,“ pokračoval Toscano. „Nešlo je použít na loď admirála Donatry a ani na loď Druhé flotily, které má na Zemi pod kontrolou Haskel Hankerson.“

„Ano, máte pravdu,“ řekl Calvert. „Ještě bych dodal, že tím implantátem bylo možné ovládat i brány, což také nejde. Vzbouřenci – nebo zrádci nebo agenti Nového protektorátu, říkejme si jim, jak chceme – prostě vymontovali příslušný hardware. Ale my jsme našli už před několika měsíci způsob, jak to obejít.“

„Jsem jedno ucho, komandére.“

„Víte, co jsou navigační kontrolní počítače?“

„Ano, počítače, které skrz nejbližší nadsvětelné komunikační středisko posílají imperiálním lodím pravidelné informace o pohybech hvězd, nové astrografické údaje a podobné věci. Pokud se nepletu, dneska je to spíš záloha. Válečné lodě dokážou něco podobného spočítat samy a potom vždycky jen porovnají data s navigačním počítačem.“

„Správně, jenže tyhle počítače nám dokážou poskytnout i zadní vrátka pro kontrolu těch vzbouřených lodí. Protože císařův kód se tam může dostat i přes onen počítač. A tomu se vzbouřená loď neubrání. To by z ní museli odstranit celou navigační a astrogační aparaturu a to *nelze*.“

Toscano přikývl. „Pochopil jsem, že na Davenportu byl jeden takový počítač a byl zničen. Předpokládám, že na Zemi je nějaký dostupnější než na Hubu, a proto letí ten váš křižník s miniaturní bránou a pohonem stupně sedm na Zemi. Jak se ta loď vlastně jmenuje?“

„*Montevideo*,“ řekl Golna. „A máte pravdu, na Zemi je jeden velmi dostupný na akademii Port Royal. Nechodil jste tam taky?“

„Ne, já studoval přímo na Imperiální akademii na Hubu.“

„Na Hubu byl jeden počítač v Limburgu, takže ten je zničený. A další je na *Hub Central*, to je pevnost obklopená celou flotilou Nového protektorátu, tam se jen tak nedostaneme. Na Zemi je to dostupnější. A navíc,“ Golna rozhodil rukama, „my potřebujeme Druhou flotilu.“

Na to Toscano nic neřikal, protože nemusel. I se Šestou flotilou, kterou na *Coral Star* připravovala Wabara, a Sedmou, kterou tady shromažďoval Toscano, toho nebudou mít dost. Hlavně pokud je pravda, že Nový protektorát vyjednává i se Silmany. Tihle vesmírní nomádi už jednou zradili Impérium tím, že odletěli z bitvy.

Druhá flotila měla možná vesměs starší lodě, ale byla to síla, kterou potřebovali.

Calvert se opět ujal slova. „Abych to zestručnil, člen císařské rodiny může tyhle počítače použít, když k nim přímo přijde, musí použít snímač DNA, který na nich je. Normálně by to bylo omezeno pouze na císaře, ale Haskel Hankerson, když myslel, že se stane císařem, spustil nouzový protokol Impéria zvaný Červená-Zulu. Ten protokol znamená, že v případě nouze tuhle věc může použít i jiný člen císařské rodiny. A logika je taková, že mladá slečna Hankersonová na akademii plnou kadetů pronikne snadněji.“

„A jak pronikne na akademii?“ zeptal se Toscano.

„Mám tam kontakty,“ řekl Golna. „Poletím s ní a zkusím to zařídit. Stejně jako máme kontakty, které nás nepozorovaně dostanou z paluby *Montevidea* na Zemi.“

Toscanův náčelník štábu se víc a víc mračil. „Celé mi to přijde šíleně překombinované.“

„Vy jste tu nověj, co?“ zabručel Keto.

„Dovolte?“

„Já si taky musela zvykat,“ ujistila ho Festian.

Calvert pokrčil rameny. „Pro vás je to možná šíleně komplikovaný plán se spoustou riskantních faktorů. Pro nás je to úterý.“

„A to jsme se ještě nezmnili, že náš úžasný císař se chce na Zemi vypravit taky. Chce zajmout Haskela Hankersona a zjistit, co je s jeho sestřenicí Kerstin.“

„Není to trochu riskantní?“

„Trochu? To je šíleně riskantní,“ Calvert kývl na Radanu. „Hlavně, když budou na Zemi císař i jeho následnice trůnu.“

„Na druhou stranu je to jeho rodina, je to pochopitelné. A císař je takový. Chce to vyřešit osobně.“

„A kde vlastně je?“ zajímal se Toscano.

Golna se usmál. „Spolu se slečnou – teda vlastně paní – Ebanovou je na líbáncích. Myslím, že si oba zaslouží trochu klidu, a já je rozhodně nehodlám rušit s každou otázkou. My vlastně ani přesně nevíme, kde jsou.“



Daniel Hankerson si prosadil, že tempo bude udávat on. Možná byl Vylepšený, ale jeho krásná a chytrá novomanželka byla Omega, vytvořená nelegálními experimenty s pomocí ralgarské DNA. Tempo musel udávat pomalejší člen, a to byl on, proto se rozhodl, že se právě teď zastaví.

„Myslím, že je čas na svačinu,“ řekl a posadil se na nejbližší plochý kámen.

„Vy Vylepšení nic nevydržíte,“ prohlásila Hila, ale sedla si vedle Daniela.

Před rokem by ta poznámka byla jízlivá, Hilin obranný reflex. Teď to byla součást partnerského popichování.

Vlastně *manželského* popichování.

„Myslím, že dnešní noc sis nestěžovala, že nic nevydržím. A dnešní ráno taky ne.“

„Pravda,“ řekla a přejela mu rukou po vlasech. Svými novými prsty, které jí dorostly po tom, co o ty staré přišla v boji proti Raktarovi na planetě Fairview.

Což bylo ve stejný den, kdy Daniela požádala o ruku.

Vtiskl jí polibek.

„Navíc, výhoda Medenských hor je, že se tady můžeme kdekoliv zastavit a prostě se kochat.“

„Já vím, proto jsem to navrhla.“

Když řešili, kam vyrazí na krátké líbánky, byli omezeni nabídkou. Danielovi by nevadilo plácnout sebou někam na tropickou pláž, ale na Davenportu moc přímořských letovisek nebylo a většina byla přeplněna astronauty Sedmé flotily, kteří jeli na zasloužené dovolené. Naproti tomu Davenport měl po celém hlavním kontinentu nádherné horské masivy, a tak Hila navrhla, že by mohli svatební cestu spojit s trochou turistiky. Daniel souhlasil pod podmínkou, že svou pout' zakončí v jednom luxusním hotelu na úpatí hor.

Kromě toho si určili velice jednoduchá pravidla. Daniel nebude hrát karty a Hila nebude chtít udělat rozhovor s každým vandrákem, kterého potkají.

Ani jedna z podmínek nebyla tak složitá, protože za poslední tři dny nepotkali vůbec nikoho. Daniel věděl, že kapitán MacKenzie a oddíl Imperiální gardy jsou asi půl dne cesty za nimi i před nimi a nedaleko je připravené záchranné vznášedlo pro případ nouze, ale dokonce i Imperiální garda byla ochotna novomanželům doprát co největší soukromí.

Daniela to překvapilo, ale pak se ukázalo, že MacKenzie, nový velitel Imperiální gardy, byl vlastně nadšený, že si zvolili jedno z takových míst. Oblast Medenských hor – kolem města Meden – sice žila omezenou turistikou, ale během války a brutální okupace Davenportu turistický ruch opadl a na rozdíl od všech luxusních hotelů a přímořských letovisek měli tyhle hory prakticky pro sebe.

Daniela by nepřekvapilo, kdyby MacKenzie vytyčil obranný perimetr kolem celého hřebenu.

V tuhle chvíli mu to ale bylo jedno.

Seděl vedle ženy, se kterou se rozhodl strávit zbytek života, jedli svačinu a sledovali jedno z nejnádhernějších panoramat, jaká Daniel v životě viděl.

Pro pár vzácných dnů byl všude klid a mír.

Nebylo to poprvé, co si uvědomil, že tyhle chvíle budou ještě vzácnější. I kdyby všechno dopadlo, jak nejlépe může, Hila před sebou má jenom dalších sedmnáct let života. Potom její geneticky vylepšený organismus prostě přestane fungovat.

„Mám návrh,“ prohlásil nakonec a vzal Hilu za ruku.

„Jakýpak?“

„Co kdybychom dnes už nikam nešli a postavili stan tady?“

Hila se usmála. „Já myslím, že to není špatný nápad, Vaše Veličenstvo.“

2.

Nádech, výdech.

Norman Bandon neměl rád praktiky, jako je vláda teroru. Věděl, že Ran-Danor, Protektor, který přímo komunikoval s Radou osmi, je proti tomu. To byl vrchol neefektivity a plýtvání. Jenže na *Hub Central* jim nic jiného nezbývalo. Posledních několik týdnů bujely sabotáže nebo i obyčejné veřejné protesty. Před týdnem janičáři postříleli dav demonstrantů v jednom z doků, což samozřejmě přineslo pouze opačný efekt, vytvářeli tím mučedníky, ale tyhle věci nemohli nechat bez odezvy.

Bandon to probíral s hrabětem Gellertem, Vyvoleným šéfem bezpečnosti stanice, a ten rozhodl, že v některých situacích je prostě nutné nastolit vládu strachu. Gellert osobně telepaticky zabíjel chycené sabotéry nebo špiony.

Bandon se těch věcí účastnil, aby bylo jasné, že tyto praktiky mají požehnání z nejvyšších míst. Věděl, že dlouhodobě to nebude udržitelné, ale to nebylo ani nutné.

Flotila Hammer dorazí za pár týdnů. Bandon sám se nedávno vrátil na stanici a získal podporu od Silmanů. Nemluvě o flotile Anvil, která čekala na opačné straně brány na Oberonu. Flotila Hammer veze jednu cívku, kterou nainstalují do nefunkční brány do sektoru Konstantin. Tu propojí s bránou na Oberonu. Tím jejich síla mnohonásobně vzroste. Potom si poradí se všemi flotilami, které jim Daniel Hankerson může postavit do cesty.

Až se tak stane, bude spousta času změnit některé praktiky. Strach byl možná účinnou formou managementu, ale pouze krátkodobě.

Plán Protektorů bude zase pokračovat.

Bandon shlédł do hangáru, kam už janičáři přivedli první skupinu odsouzenců, směsici mužů a žen ve fialových vězeňských overalech. Někteří se třásli, jiní měli ve tvářích stále výraz nevíry, toho pocitu, že tohle se nemůže dít jim. Další se tvářili prostě apaticky nebo odevzdaně.

Gellert je popraví pomocí mentálního stisku a tímhle smrtícím propojením myslí pomocí protektorského symbionta zároveň zjistí také všechno, co bude potřebovat vědět.

Jenže Gellert tu nebyl. Vždycky čekal s předstihem. Dnes ne. *Nádech, výdech.*

Bandon sledoval dění v hangáru z centrály, ve které stál. Janičáři prkenně stáli, odsouzenci dál čekali, ale i jim už muselo dojít, že se něco děje. Členové posádky, janičáři i normální astronauté a důstojníci Nového protektorátu se po sobě v centrále dívali.

Nakonec se ozval sám Bandon. „Kde je Gellert?“

Baronka al-Jabarti, která byla dlouho Gellertovou pravou rukou, jen zavrtěla hlavou. „My... nevíme, Vaše Výsosti. Neodpovídá na vzkazy. Třeba...“

Odmlčela se. *Třeba zapomněl*, zůstalo nevysloveno. Oba věděli, že někdo jako Gellert na takovéto věci nezapomíná.

Z tohohle se někdo bude muset zodpovídat.

„Tak se o ně postarejte vy... ne, počkat. Najděte Gellerta. O ty odsouzence se postarám sám.“

Al-Jabarti energicky přikývla, jak jí jen dovolila velká nádorovitá boule na krku, která byla jejím znakem nadřazenosti. Na Bandoma teď hleděla skoro obdivně. Asi nečekala, že nejvyšší velitel všech sil Nového protektorátu a první mezi rovnými v Radě osmi si osobně půjde ušpinit ruce.

Zapomínají, že jsem tady celá léta osobně pomáhal likvidovat, koho bylo zapotřebí. I ty packaly, co zfušovali vraždu Daniela Hankersona, jsem zlikvidoval osobně. Kdybych věděl, kolik problémů nám to přinese, nechal bych je trpět déle.

ODKAZ PROTEKTORŮ

Sjel výtahem do hangáru. Byl to jeden z menších hangárů ve starém nepoužívaném doku na *Hub Central*. Někteří odsouzenci o krok ustoupili, když ho viděli, další se roztráslí.

Nádech, výdech.

„Jsem Norman Bandon, první mezi rovnými v Radě osmi Nového protektorátu. Vy všichni jste se dopustili zločinů proti naší autoritě, která vychází z autority Protektorů. Víme, že mnozí z vás by to neudělali, ale na tuto cestu jste se nechali svést propagandou neprávoplatného císaře Daniela Hankersona. Chápu to, nicméně zločin je zločin. Vy všichni jste byli odsouzeni k smrti. Rozsudek bude vykonán hned.“

Někdo se zajíkl, někteří se dokonce snažili něco říct, možná prosili o milost nebo chtěli nabídnout nějakou informaci výměnou za svůj život, ale Bandon už to neslyšel a vlastně to bylo jedno. Záhy měl všechny ve svém mentálním stisku.

Nejdřív vykřikli, potom už jenom chrčeli. Symbiont v Bandonově těle propojil jejich nervové soustavy. Bandon cítil jejich emoce, viděl jejich myšlenky a mezitím je pomalu zabíjel.

Ten pocit absolutní moci se nedal srovnat s ničím jiným. Bandon chápal, proč lidé jako Gellert nebo zesnulý hrabě Ferro trvali na tom, že budou tímto způsobem likvidovat každého protivníka, kterého potkají. Bylo to jako droga.

Zjistil z jejich hlav pár jmen, kontaktů, přátel, dalších potenciálních zrádců. Jeden měl v průmyslových zónách stanice ukryté výbušniny. Všechno to byly jen malé věci, ale hodily se.

Víc nezjistil.

Stisk zesílil. Poslední sborové zachrčení a přidušené výkřiky a potom se deset těl sneslo na podlahu hangáru.

Bandon se otočil a beze slova zamířil zpátky do centrály. Janičáři začali okamžitě odklízet těla.

Do centrály ale už nedošel, z výtahu vyšla al-Jabarti.

„Vaše Výsosti, pojd'te, našli jsme Gellerta!“

„Kde byl?“

„Já... pojd'te se raději podívat.“ Aniž by čekala na odpověď, otočila se a zamířila k vratům do hangáru, kudy přivedli vězně. Bandon šel za ní, měl co dělat, aby jí stačil, a píchla ho ostrá bolest, když si neuvědomil své dýchání. Jeho symbiont způsoboval, že každé nadechnutí bylo bolestivé. Byla to ovšem permanentní připomínka jeho nadřazenosti.

Nádech, výdech.

Vyrazili do chodby vedoucí k nákladním výtahům. U nich stáli už dva janičáři s puškami. Bandon kolem nich prošel a spatřil Gellerta.

Respektive spatřil jeho hlavu. Houkala se na kusu drátu uprostřed výtahu.

Viktor Gellert měl velkou hlavu bez jediného vlasu. Na vysokém čele měl něco vyryto nožem.

„Zbytek těla jsme zatím nenašli,“ řekla al-Jabarti. „To byl ten samý parchant, co tady likviduje naše spojence několik posledních týdnů!“

Bandon se chtěl zeptat, jak to ví, ale potom se podíval pozorněji, co má Gellert vyryto na čele.

Slyš tu píseň zástupů.

„To je poprvé, co zabil Vyvoleného. Myslíte, že to bude nějaký Vylepšený?“ zajímala se al-Jabarti.

„Je to možné,“ zavrčel Bandon.

Nádech, výdech.

„Prohledejte celou stanici. Chci toho parchanta najít!“

Exemplární tresty byly sice nepraktické, ale v případě tohoto hajzla si je i Bandon ochotně vychutná.

Zapraskaly reproduktory staničního interkomu. Bandon se stále díval na hlavu svého letitého přítele, když se z reproduktorů začaly linout tóny sedm set let staré písně podle osm set padesát let starého románu.

„Slyš tu píseň zástupů, ze slzavého údolí,

*chcem tady žít, už máme bídy dost i běd a svévolí,
víme jen, že přijde den, kdy sbohem dáme temnotám...“*
„Jak ten hajzl hacknul náš interkom?!“ zařvala al-Jabarti.
Bandon jen zatínal zuby.
Nádech, výdech.
„*S monarchy zúctujem a svoboda přijde k nám...“*

„Pořád mi to všechno přijde zbytečně komplikované,“ řekl admirál Toscano na další společné plánovací seanci na palubě *Herma*. Tentokrát byla skrz holografické spojení přítomna i kontradmirál Abiola Wabara, která dávala dohromady Šestou flotilu v loděnicích *Coral Star*, a Nordel Tull, současný náčelník všech ralgarských nadklanů.

Nebo spíš těch, kteří ho jsou ochotni poslouchat, uvědomil si Golna.

„V tom se s vámi shodnu, admirále,“ řekla Wabara. „Ale pokud Jeho Veličenstvo něco umí, tak je to děláním zázraků.“

„A taky hraní pokeru, analyzování lidí a balení psychopatek,“ zamumlala Radana tak, že ji dokázal slyšet jenom Golna.

Tomu už se dá říkat pokrok. Teď už ji slyším jen já.

„Dobrá, ale nerad bych založil celou naši strategii na víře v našeho císaře a jeho sestru,“ podíval se na Radanu. „Bez urážky, kadetko.“

Mladou Hankersonovou trochu probralo, když admirál oslovil přímo ji. „Jistě, pane. V pořádku.“

Golna se usmál. „Pokud máte jiný nápad, admirále, podělte se o něj. Flotile, nebo spíš skupině flotil, budete velet vy.“

„Myslím, že záložní plán se nabízí. Prostě plán B, pokud všechno na Zemi selže a brána k Hubu zůstane zavřená, vezmeme celou flotilu a zamíříme mezihvězdným prostorem k Hubu.“

„To poletíme měsíce, ale chápu, že to bude jediná alternativa,“ poznamenal Calvert. „Ale nestihneme to, dokud z druhé strany nepřiletí hlavní flotila Nového protektorátu.“

„To dost možná nestihneme tak jako tak, jde o to, abychom je zastavili dřív, než získají naprostou kontrolu nad nejdůležitějšími průmyslovými centry.“

„Je pravda, že Nový protektorát se snažil udržet si místa jako Nový Jaipur nebo Hobart, ale už to vzdali a všechny lodě flotily Vanguard povolávají zpátky k Hubu,“ řekl Calvert. „Nemají dost sil, aby si bez flotily Hammer a další podpory udrželi všechno.“

„A já si dovolím připomenout, že kníže Bandon rozhodně není hlupák,“ přidala se Wabara. „I kdyby na Zemi všechno selhalo a my nezískali Druhou flotilu, Bandon jen tak nerozdělí své síly, abychom je mohli zlikvidovat po kouskách. Ty síly, které shromažďujeme tady na Davenportu, jsou pro Nový protektorát pořád tou největší hrozbou, i kdyby nedejbože císař i kadetka Radana zahynuli. Vyrazí proti nám.“

„S tím musím souhlasit,“ řekl Toscano. „Jako dvě starodávné armády z předkosmických dob. Budeme pomalu postupovat proti sobě za zvuku bubnů.“

„Jenom doufám, že naše taktika bude trochu účinnější než u tehdejších armád,“ poznamenal Calvert.

„Já přemýšlím, jak moc logisticky vyčerpaná bude jejich flotila po tak dlouhé cestě,“ ozval se Keto. „Nám trvá týdny shromáždit flotilu tady, doplnit zásoby a opravit lodě. Oni na tom budou nesrovnatelně hůř. Může jim trvat měsíce, než se budou moct z Hubu hnout kamkoliv jinam.“

„To je možné, komandéře,“ ozval se Golna, „ale nezapomínejme, že flotila Vanguard, která je u Hubu teď, strávila v mezihvězdném prostoru sama ještě delší dobu než flotila Hammer. Nový protektorát evidentně umí lodě vybavit na dlouhodobé odloučené mise.“

„Nícméně rozhodně se nepřátelské lodě alespoň *chvíli* na Hubu zdrží,“ řekl Toscano. „Nechtěl bych, abychom přílet nepřátelské flotily vnímali jako nějaký časový limit, který

po vypršení bude znamenat porážku. Takhle to rozhodně nebude.“

Věnoval pohled hologramu Nordela. „Přiznám se, že pokud potřebujeme přesnější odhad rozložení sil, musím taky vědět, jak jsou na tom Ralgaři.“

„Chcete vědět, kolik vám jich přiletí na pomoc?“ zabručel Nordel. „To sám nevím. Teď zrovna vyjednávám s kretény z klanů Lisk a Imora. Nějak se jim nechce jít bojovat po boku Impéria. Nevím proč, hlavní je mít komu rozbijet hlavy. A navíc, Nový protektorát tvoří ti sráči, co zahubili Imaty. Takže ty chce spousta z nás rozsekat. Kolik přesně nás bude, nevím. Ale Lisk jsou ti sráči, ze kterých pocházel Raktar.“

Toscano chvíli mlčel. „Bude potřeba, aby se všechny dostupné síly shromáždily tady za... třicet dní. Je to možné?“

„Doletíme,“ slíbil Nordel.

Další pohled věnoval Wabaře.

„Většina bitevních lodí bude provozuschopná, několik eskauder už je na cestě. O dobrovolníky není nouze, ale dochází nám materiály. *Coral Star* měla velkou zásobu součástek, ale ani ta není nekonečná. Některé lodě jsem musela odeslat nedokončené na Folnu nebo dokonce Haveloc pro instalaci nových komponent. A některé z nich už míří na Davenport.“

„Chápu, admirále, ale co ten časový limit? Většinu času u vás zabere cesta.“

„Myslím, že to zvládneme, pane. Beztak padáme vysílením, ale všichni naši lidé vědí, co je v sázce.“

„Ano, jak říká císař, civilizace musí pokračovat.“

„Mimochodem, admirále Toscano, pokud císař svěřil velení nad skupinou flotil vám, budu potřebovat vaše rozhodnutí, kdo má Šesté flotile velet.“

Toscano se zamračil. „Jak to myslíte?“

„Mezi dobrovolníky máme i několik vlajkových důstojníků. Někteří, jako třeba viceadmirál Sunday, jsou už v penzi a dob-

rovolně se nechali degradovat na kapitány. Jiní jsou ale v aktivní službě – důstojníci, kteří na začátku krize uvízli v sektorech Barrondo, Folna nebo Davenport. Alespoň čtyři z nich jsou kontradmirálové služebně starší než já. Zároveň vím, že v Sedmé flotile máte spoustu schopných admirálů.“

Golna věděl, kam Wabara míří. Zrovna tak ale věděl, jaké přání v tomto ohledu vyslovil císař, ještě než odjel na svatební cestu. Wabara byla nedávno jen komodor velící operační skupině.

„Chápu vás, admirále Wabaro, nicméně ze všech důstojníků na *Coral Star* – i ze všech důstojníků v Sedmé flotile – máte největší přehled o potřebách a situaci v Šesté flotile, stejně jako se těšíte císařově přízni. Oficiální rozkazy dostanete do několika dnů, nicméně tímto vám uděluji povýšení na admirála.“

Wabara musela tušit, kam to vede, ale její oddanost vojenskému protokolu jí nedala a musela se ozvat.

„Pane, při vší úctě, na to ani omylem nemám služební věk. Nemluvě o tom, že vy jako admirál nemáte pravomoci povýšit někoho jiného na admirála.“

„To je pravda, ale mohu vám tu hodnost udělit na vlastní uvážení v dobách války a krize nebo na odloučené misi. Momentální situace splňuje všechny tři podmínky. A ten, kdo vás může povýšit oficiálně, je císař, který to určitě ochotně udělá. A tuším, že to může i premiérka Gilbertová nebo ministr obrany Vikoro. Klidně někoho z nich zavolám, pokud bude nutno.“

Golna úplně cítil, jak Wabara skřípe zuby. „Ne, to je v pořádku, admirále.“

„Myslím, že v současné situaci je to spíše prokletí než povýšení, ale v každém případě gratuluji, admirále Wabaro.“

„Děkuji, pane.“

Toscano se obrátil na Calverta. „Napadla mě ještě jedna věc. Víím, že po boji na Fairview dochází po celém Impériu k povstání proti Novému protektorátu a jeho spojencům, hlavně na

světech kolem Hubu. Víme něco o situaci na Hubu? Nebo spíš přímo na *Hub Central*?”

„Máme tam své lidi, které pravidelně kontaktujeme,“ řekl Calvert. „Dochází tam k nepokojům a sabotážím, občas k nějaké vraždě Vylepšeného kolaboranta. Od našich agentů také víme, že Nový protektorát se nějak domluvil se Silmany. Nevím, co jim slíbili tentokrát – nebo čím je vydírali – ale vypadá to, že jim flotila Silmanů pomůže i aktivně. Nejenom tím, že odletí z bitvy, jako když podrazili Gardovou flotilu u Tayloru.“

„Rozumím. O tom bych potřeboval vědět co nejvíc.“

„Naši agenti na *Hub Central* se snaží navázat spojení s dalšími... řekněme potenciálními zdroji informací. Nebo s lidmi, kteří jsou schopni informace získat.“

„Budu potřebovat co nejvíc informací z jakéhokoliv zdroje,“ řekl Toscano. „Nechci vést ofenzivu naslepo. Musíme o možnostech nepřítele zjistit, co jen bude možné.“

„Rozumím, pane. A buďte bez obav, na tom už pracujeme.“

Bezpečáci Nového protektorátu si určitě mysleli, že ten záhadný vrah, který po celé stanici *Hub Central* zabíjí Vylepšené kolaboranty a troufl si i na Vyvoleného šéfa bezpečnosti, se nejspíš skrývá někde ve ventilační šachtě, v opuštěném skladišti nebo v nějakém průmyslovém průlezu mezi palubami. Rozhodně tomu napovídalo jejich pátrání.

Rigobert Nguema se tomu smál, zatímco relaxoval ve svém malém bytě v jednom z rezidenčních křídel *Hub Central*. Byt byl vlastněn společností Galactic Exports, která zase patřila společnosti Farrel Holding. Všechny tyto firmy legálně existovaly a vykonávaly dokonce i nějakou činnost. Člověk by musel pátrat hodně hluboko, aby zjistil, že tyto korporace jsou z větší části fiktivní zástěrky. I kdyby to zjistili, na *Hub Central* byly desítky, možná stovky podobných firem, z nichž některé byly napojené na organizovaný zločin, jiné na nelegální praktiky po-

litiků. I kdyby to všechno Nový protektorát postupně prohledal, bude jim to trvat měsíce, možná roky. Na *Hub Central* žilo devět milionů lidí a bytů tu byly statisíce.

Proto Nguema velmi překvapilo, když se mu u vchodu ozval bzučák.

Odložil láhev piva D'Abbo a pomalu se odsunul od monitoru, kde se chystal pustit si nějaký muzikál.

Hlavou mu běžely možnosti. Kdyby ho odhalili, tak se neobtěžují se zvoněním. Skupina janičářů vyrazí dveře a vpadne dovnitř. Jenže pochyboval, že sem někdo přišel z nějakého nevinného důvodu.

Agenti Omegy měli na *Hub Central* osm takových bytů vlastněných nějakou třetí organizací, a i když byla Omega už dávno rozpuštěna, ty byty byly pořád funkční. Nejspíš by se měl přesunout.

Zkontroloval si pistoli za opaskem a stiskl malé tlačítko na hodinkách. Pokud tam opravdu čekala četa janičářů, alespoň je vezme všechny s sebou, bomba schovaná pod jeho nočním stolem se o to už postará.

Bzučák se ozval znovu. Nguema stiskl tlačítko.

„Ano?“

Na malém monitoru viděl muže stojícího přede dveřmi. Vypadal jako úředníček, měl dlouhý béžový plášť a mastné hnědé vlasy. Podle odstínu pokožky Nguema usoudil, že předci toho muže pocházeli ze stejné části Afriky jako on, ale teď muž vypadal jako běžná imperiální multikulturní směska a zároveň někdo, kdo většinu života trávil na lodích a stanicích, daleko od denního světla.

„To je pan Louis Barden?“ zeptal se muž jedním z krycích jmen, které Nguema používal na stanici.

„Ano, co mi chcete?“

„Chtěl bych s vámi něco probrat, týká se to jedné naší společné známé.“

„Známé?“

„Ano. Vzkázala mi, ať vám vyřídím, že na Rosaliu opět začal vycházet *Hlas hlubin*.“

Nguema se nehýbal, v prvních dvou sekundách mu mozek ani neseplnul – pro Omega skoro neomluvitelná prodleva – ale potom poznal tu frázi.

Další tři sekundy rozmýšlel, jak zareaguje.

„Mohu to s vámi probrat uvnitř?“ zeptal se muž.

Další tři sekundy váhání.

„Pojďte,“ řekl nakonec a stiskl tlačítko. Pokud by to přece jen byla past, může se toho chlapa mnohem pohodlněji zbavit uvnitř bytu.

Dveře se otevřely a muž se na něj příjemně usmál. „Dobrý den, rád vás vidím.“ Podal mu ruku, kterou Nguema nepřijal, a jen ukázal dál do bytu.

Dveře zavřel.

„Posaďte se,“ přikázal a ukázal na křeslo. „Zopakujte mi to, co jste říkal.“

„Na Rosaliu opět začal vycházet *Hlas hlubin*,“ řekl muž. Nebyl zase *tak* moc sebejistý. Byl nervózní, bojí se, že Nguema bude vraždící psychopat.

To se bál správně, ale Nguema zabíjel velmi cíleně.

Tu frázi poznával. Na Rosaliu se na planetárním datanetu opravdu objevoval magazín *Hlas hlubin*, který byl velice nudnou geologickou ročenkou s kýčovitým názvem. Pořád měnil majitele a neustále končil a obnovoval se.

Zároveň to byla jedna z kódových frází agentů Omega.

„Kdo vám to heslo dal?“

„Jedna naše společná známá. Hila Ebanová.“

Nguema zase dlouho mlčel.

„Asi znáte Hilu Ebanovou?“

„Jo, naše nová císařovna.“

„Myslím, že vy ji znáte už z dřívějšíka.“

Nguema nakonec přikývl. Pokud se to zvrtno do přestřelky, zdržováním nic nezíská. „Jo, byli jsme společně agenti Omegy. Ale myslím, že jsem ji reálně potkal pouze jednou nebo dvakrát. Častěji jsem vídal toho hajzla Deshira.“

Muž se usmál. „Aha, takže i o něm jste slyšel.“

„Jo, když nastávající císařovna sejme svého bývalého kolegu a u toho prostřelí následnici trůnu, je to novina, která letí Gertzovým prostorem.“

„To chápu.“

„A kdo jste vy?“

„Jmenuji se Katenko, Imre Katenko. Jsem... jedním z císařských kontaktů tady na *Hub Central*. Kdybyste mě udal, myslím, že by se vám Nový protektorát nadšeně odměnil. Ale něco mi říká, že zrovna vy mě udat nemůžete, nemýlím-li se.“

Ten chlap měl kuráž, pořád byl nervózní, ale věděl, do čeho jde, když tady zazvonil. Nguema se usmál.

„Nemýlíte. Já jim tu zatápím mnohem víc.“

„Ano, po tom, co jste hacknul interkom stanice, vám prý začali říkat Jean Valjean.“

Nguema pokrčil rameny. „To byl jen takový fórek, na závěr těžkého dne.“

„Ano, také jsem pochopil, že jste zabil Vyvoleného.“

„Moc Vyvolený nebyl. Rozhodně mu to nepomohlo.“

„Jak jste to přežil, mohu-li se zeptat? Vyvolení mají ty telepatické schopnosti, kterými mohou zabít každého, kdo není Vylepšený.“

„Já nevěřím, že Vylepšení jsou v něčem lepší. Mám... mám drogy, které mi na tohle trochu zvýší odolnost. Stačí jen pár vteřin.“

Katenko se usmál. „To rád slyším. Určitě bych si od vás vzal recept, než půjdu.“

„Jestli půjdete,“ zdůraznil Nguema. „Dobrá, našli jsme se. Mluvíte za Ebanovou a takže asi i za císaře. Každému je

jasné, že císař míří sem. Až sem vltne jeho flotila, bude to největší bitva od dob války Protektorů se Silmany. Je mi jasné, že na stanici potřebuje nějaké zpravodajce, ale pokud chcete zverbovat mě, tak tohle není nic pro mě. Já jsem na přímější postupy.“

„To moc dobře chápu. A právě jednu takovou přímější prácičku bych od vás potřeboval.“

„Jakoupak?“

„Víte, kdo je Vaster Doss?“

„Hrabě Vaster Doss?“ Nguema si odfrkl. „Jeden z Vyvolených. Nějaký blízký pomocník Bandon, říká se, že ho chtějí prý jmenovat knížetem.“

„Ano, podle mých informací má na starosti plánování. Všechno, co ví Bandon, ví i on.“

„Ano, a dál?“

„Bandon je moc na očích, ale Doss často chodí po svých po stanici. Potřebovali bychom, abyste se ho ujal a zjistil všechno, co ví. Co Nový protektorát chystá.“

„A jak to mám udělat?“

Katenkův výraz zvažněl. „Jakýmikoliv prostředky. Jak jste sám trefně poznamenal, naše flotila brzy přiletí a hodně našich špehů – včetně mě – si všimlo, že velení Nového protektorátu je nějak... sebejistější. Císař by to označil za trumf v rukávu, Jeho Veličenstvo miluje karetní analogie. Potřebujeme vědět, co to je, a potřebujeme to vědět rychle.“

„A neví to nějaký nevyvolený, kterého bych mohl sbalit?“

„Možná ano, ale napadá mě pouze admirál Mordekan, velitel flotily Vanguard, ale ten se na stanici objevuje málokdy a pokud, tak v doprovodu velké skupiny. S tím byste to měl možná ještě těžší.“

„To nejspíš ano.“ Nguema si opět ponechal tři sekundy na zaváhání. „Tak jo, udělám to.“

„Přiznám se, že jsem čekal, že budete chtít víc vyjednávat.“

„Ne, Dosse jsem stejně chtěl brzo zabít – po Gellertovi to byl jeden z dalších logických cílů.“

„Ale nezapomeňte, potřebujeme od něj informace.“

„Já vím. A jestli znáte Hilu Ebanovou, určitě víte, že my Omega informace získávat umíme.“ Podíval se na hodinky. „Ale teď byste se tu neměl zdržovat, už tak je to podezřelé. Asi máte nějaký způsob, jak mě kontaktovat.“

„Jistě.“ Katenko mu podal vizitku. „Můžete mě kontaktovat na tomhle čísle.“

„Výborně. Tak pozdravujte císařovnu a jděte si po svých. Chci si pustit muzikál.“

„*Bídníky?*“

„Ne, získal jsem amatérské video natočené před pár lety na Valakoru. *Evita* s ralgarskými herci a zpěváky. Každá Omega tak trochu miluje bolest a tohle prostě vidět musím.“

3.

„Jeho Veličenstvo císař na palubě!“

Daniela taky mohlo napadnout, že tohle nebude jen tak obyčejný návrat ze svatební cesty. Ne, když jste císař a nejvyšší velitel ozbrojených sil. Takže i teď, když magnetický vlek přitáhl *Eagla* do hangáru *Herma*. Daniel chápal, že Golna se pokusil udělat uvítání co nejmenší, ale stejně tam byla čestná stráž v uniformách Imperiálních gardy, za ní nastoupení astronauté a mariňáci a v čele toho všeho kromě Golny a Linderholmové byl i admirál Toscano.

Hila šla hned za ním a další oznámení překvapilo pro změnu ji.

„Její Veličenstvo císařovna na palubě!“

Daniel byl rád, že nevidí její výraz. Podle imperiálních zákonů je manžel nebo manželka panovníka také císařem či císařovnou, nikoliv „princeznou družkou“. Možná nemohla dělat všechna rozhodnutí, jaká dělal císař, už kvůli tomu, že neměla v sobě ten oblíbený implantát, *ale* mohla mluvit jménem císaře a vykonávat rozhodnutí. To byla jedna z metod dělby moci, jakou zavedl císař Olaf III. Dokonce to platilo, i kdyby panovník vstoupil do polyamorického vztahu, potom by bylo prostě víc císařoven nebo císařů. Aby v takových případech nevznikl zmatek, uvádělo se občas „císařovna družka“, ale v případech jako u Daniela a Hily bývalo jasno, o kom se mluví.

„Vítejte zpět, sire,“ přivítal ho Golna a tentokrát přišli i na podávání rukou a trochu se upustilo od té formálnosti. „Doufám, že máte spoustu fotek.“

„Jak z čeho, komodore. Ale ano, Hilin robot-kameraman udě-

lal spoustu obrázků... myslím krajinek a pohoří a zajímavých věcí, které jsme viděli.“

„Vaše Veličenstvo, možná pocházím z Tombary, ale opravdu mě nezajímá, co se dělo ve vašem stanu.“

Admirál Toscano si významně odkašlal. „Za sebe vás rád zase vidím, Vaše Veličen... Veličenstva.“ Podíval se i na Hilu.

„Jistě, admirále. Cestou jsme viděli, že v soustavě začíná být dost rušno.“

„Přesun Sedmé flotily probíhá pomaleji, než bych čekal, ale pokračujeme.“

„Hodláte se přesunout permanentně na *Herma*? Jako komunikační loď byl dělaný pro velitele, který bude koordinovat skupinu flotil napříč soustavami.“

„Já vím, ale zatím si ponechám vlajku na *Minneapolis*, už jsem si zvykl na menší obratnou loď, se kterou mohu letět osobně obhlédnout místo boje, riskovat takhle komunikační loď si nemůžeme dovolit. Navíc,“ na jeho tváři se objevil úsměv, „*Hermes* je vaší vlajkovou lodí, sire.“

„Ale já se chystám vydat na Zemi.“

„Ano, o tom jsme s vámi chtěli mluvit. Až si odpočinete.“

„Myslím, že jsme odpočatí,“ řekla Hila a zrakem zavadila o spoustu nových členů Imperiální gardy. Na protokol nehleděla, a jakmile se přivítala s důstojníky, šla se bavit a zdravit s čestnou stráží, a hlavně novými gardisty. Pozdravila i nové mariňáky, včetně jejich nového velitele.

Ne, nejde o to, že by na protokol nehleděla, uvědomil si Daniel. *Ona vytváří nový.*

„Takže až budeme připraveni, rádi bychom s vámi probrali nadcházející operaci. A také jisté... dynastické otázky.“

„Takže *Montevideo* dorazí do Sluneční soustavy za pět dní, zítra zpomalí a poletí v senzorovém stínu nákladní lodi, na které jsou naši spojenci,“ řekl Calvert shromážděným členům císa-

řova štábu. Na dálku se schůzky tentokrát účastnila i premiérka Gilbertová.

„Jak moc můžeme věřit posádce té nákladní lodi?“ zeptal se Toscano.

„Asi stejně jako komukoliv jinému za poslední rok.“

„To znamená?“

Calvert se na svého nadřízeného podíval s náznakem shovívavosti. „Méně než vám a víc než admirálu Donatře. Řekněme, že asi stejně jako panu Fosterovi.“

„Mimochodem, pan Foster psal dnes ráno,“ přidal se Golna s pohledem na Daniela a Hilu. „Prý letí sem, chtěl by s vámi něco projednat.“

„To jsem zvědavý.“

„V každém případě, *Montevideo* poletí do Sluneční soustavy a zaujme pozici poblíž základny Iapetus. Tam jsou další agenti, kteří nás dopraví na Zemi. Pravidelný raketoplán z Iapetu na Zemi letí každý den.“

„Já poletím první,“ řekl Golna. „S admirálem Toscanem jsme se na tom dohodli. Rozhodně nemůžeme letět všichni najednou a já jsem ten... Který je... No, řekněme nejvíc postradatelný, pokud jde o vás a kadetku Hankersonovou.“

„Já jsem kadetka, vy jste komodor!“ namítla Radana.

„Jste následnice trůnu, já ne. S tím se smiřte, kadetko.“

„A to je druhá věc,“ řekl Toscano. „Mise kadetky Hankersonové má... dovolím si říct, větší vojenskou prioritu než ta vaše, sire.“

Daniel by se rád hádal, věděl, že Haskela musí nějak zneškodnit. Také chtěl vědět, na čí straně vlastně stojí Kerstin – možná ze sentimentálních důvodů – ale zároveň čistě pragmaticky věděl, že ji může použít, aby se dostal k Haskelovi. Jenže flotilu potřebovali víc.

„Chápu. Takže chcete Radanu poslat dřív?“

„Přesně tak, potom vyrazíte vy, může to být o pár dnů nebo i týdnů později.“

„Ale pokud zneškodníme Druhou flotilu, Haskel bude moct něco udělat. *Nevíme*, jaké má možnosti. Třeba na každou loď Druhé flotily nechal umístit bombu.“

„Chápu, sire. Nicméně myslím, že bychom opravdu neměli vás i kadetku Hankersonovou vystavovat nebezpečí současně. A vzhledem k tomu, že musíme proniknout k navigačnímu počítači na akademii Port Royal, je na to vhodnější kadetka Hankersonová.“

Radana skoro praskla pýchou, když ji admirál čtyřikrát starší než ona označil za tu vhodnější pro tuhle misi.

„Stejně se ale neubráníme tomu, že v nebezpečí bude jak Daniel, tak Radana,“ ozvala se Hila. „Tak už to je. Až flotila vyrazí k Hubu, každý bude na jiné lodi, ale stejně budou oba v ohrožení. Asi neplánujete přinutit Daniela, aby zůstal někde na Davenportu. To se vám nepovede.“

„To ne,“ přitakal Daniel.

„Nemluvě o tom, jak to povzbudí morálku astronautů,“ dodala Hila. „Císař osobně vede svou flotilu do bitvy.“

„To je mi jasné, sire... Vaše Veličenstva...“

„Chápu, že mi už nemůžete říkat ‚slečno Ebanová‘, ale co třeba Hilo?“

„To bohužel nelze. Ale můžu zkusit ‚madam‘.“

Hila si povzdechla, ale pokrčila rameny.

Toscano pokračoval.

„S vedením flotily vlastně souhlasím. Ze všech zmíněných důvodů. Dokonce souhlasím s tím, že se dlouhodobě nevyhneme tomu, abychom posílali do nebezpečí císaře i následnici trůnu. To jsem trochu probíral s komodorem Golnou.“

Golna se zdráhal mluvit. To se mu často nestávalo. Nakonec ale starý komodor rozhodil rukama. „No, jak už zmiňoval admirál Toscano v hangáru, měli bychom řešit dynastii, sire.“

Daniel a Hila si vyměnili pohledy. Na Toscanově bledé pleti bylo krásně vidět, jak admirál rudne. Golnovi jako rodákovi z Tombary tohle vůbec nepřišlo zvláštní.

Calvert se prostě šklebil jako školák, který našel sprosté video. Keto se ze všech sil snažil stát se neviditelným.

Radana se tvářila, jako by to bylo to nejnudnější téma ve vesmíru.

„Co přesně s dynastií?“ zeptal se neutrálně.

„Myslím, že chtějí, abychom měli malé následníčky,“ přidala se Hila.

Tosciano byl už úplně rudý.

„Ale o tom jsme mluvili od začátku, pokud se nepletu,“ řekl Daniel. Nebylo mu úplně příjemné tohle řešit, ale bylo jasné, že tohle prostě *není* jenom mezi ním a Hilou.

„Ano, mluvili, sire. Ale myslím, že momentálně je to aktuálnější. Máme vládu i reálnou šanci, že zvítězíme,“ kývl Golna na Gilbertovou. „A ať už o vašem štěstí a ochotě dělat zázraky říkáme, co chceme, jak vy, tak kadetka Hankersonová můžete zahynout. I když jste vyřadil Haskela z nástupnictví, pořád by mohl mít nárok. A i kdyby ne, nějaký císař bude potřeba.“

„Proč vlastně? Nestačila by republika?“ ozvala se Hila s výrazem, který dával najevo, že žertuje.

Z větší části.

Gilbertová zvedla ruku. „Já jsem možná stará republikánka, ale pokud současné rozbořené Impérium něco drží pohromadě, pak je to císař – nějaký císař. Opravdu to není vhodná doba na předělávání Impéria. Navíc já jsem pragmatička. Nechci měnit něco, co funguje stovky let a vlastně to přes to všechno je v současném vesmíru ta nejlepší alternativa. S republikou by se to rozpadlo do pár let na malé státečky, které si mezi sebou rozdělí Ralgaři a Nový protektorát. Nebo i někdo jako Kalinga a...“

„Dobře, dobře, to byl žert.“ Hila také mávla rukou. „Vím, že to myslíte dobře, a s Danielem jsme to probírali. Věřte, že na dynastii budeme pracovat.“

Tentokrát zrudl Daniel.

„Obávám se, že nejde jen o vaši ochotu,“ řekl Golna. „Na Zemi vyrazíme doslova za pár dnů. Bylo by ideální, kdyby byl nástupce brzy.“

„Víte, že tohle nejde úplně zařídit?“

„Jistě. To vím, s tím máme na Tombaře... ehm... zkušenosti. Ne, tady jde o to, že to můžeme nějak urychlit. Jít tomu naproti.“

„No, přiznám se, že jsem nečekal, že se debata stočí tímhle směrem,“ přiznal se Daniel.

Toscano to už nevydržel.

„Sire, madam, já se omlouvám, nicméně... jako velitel uvažuji nad všemi možnostmi, které mohou nastat. Pokud by se vám něco stalo, potřebujeme mít jasno v nástupnictví.“

„Jako že bych nechal na palubě Hilu v... jak se tomu na těch dvorech říkalo? V požehnaném stavu?“

„Na to zapomeň,“ řekla Hila s rozhodností, která ho překvapila. „Budeš mě tam potřebovat. A nejen kvůli tomu, že jsem Omega.“

„Ale...“

„Ne, jdu s tebou a ne, nechci zbytek téhle války strávit bosá a těhotná.“

Už i Golna usoudil, že deska stolu je najednou velice zajímavá. „Jsou tu i jiné možnosti, které jsou čím dál běžnější. Na Tombaře ne, tam to preferujeme staromódně. Ale ty jiné možnosti jsou mnohem méně náročné pro ženu a z lékařského hlediska mnohem bezpečnější pro matku i pro plod.“

„Myslíte umělou dělohu?“ zeptal se Daniel.

Stejným způsobem se narodil jak on, tak Radana. Jeho matka, Erika Hankersonová, se podobně jako většina žen na Hubu a dalších centrálních planetách rozhodla pro tuto metodu. Ovšem ne každý v Centrálním impériu měl tu možnost. Daniel věděl, že Hila se narodila „po staru“, stejně jako všechny děti ve slumech na Colbranu.

„Já...“ začala Hila, pak si to rozmyslela. „Vždycky jsem si

myslela, že budu mít dítě... No dobrá, ještě jinak, donedávna jsem nevěděla, jestli dítě vůbec kdy můžu mít. Když mi to doktor Olgarmi řekl, tak jsem přemýšlela, že bych ho odnosiла sama, ale... Chápu tyhle argumenty. A vím, že i z... no, nevím, jestli tomu říkat strategické hledisko, ale i z toho to dává smysl.“

Podívala se na Daniela. „Asi to budeme muset probrat.“

„Přiznám se, že takovou diskuzi jsem po návratu z líbánek nečekal,“ pronesl Daniel, když spolu s Hilou kráčeli dlouhou chodbou ke své ubikaci na vlajkové palubě *Herma*. Kapitán MacKenzie se spolu s dalšími dvěma gardisty držel v uctivé vzdálenosti.

„No, já slyšela, že po těch svatbách je běžná otázka: ‚a kdy bude dítě?‘“

„Ale nečekal jsem, že o tom začnou *hned*.“

„To já taky ne, ale musím přiznat, že nás Golna na tohle upozorňoval od chvíle, co ses stal císařem. Tehdy to akorát bylo na principu ‚někdy, možná‘.“

„Já vím, já vím. A dává to smysl. Jen mi to přijde...“

„Jako když nějaký středověký dvůr musel povinně přihlížet při svatební noci, aby bylo jisté, že manželským povinností bylo učiněno zadost?“

„Nemusíme chodit tak daleko, to by stačilo požádat Golnu, ať nás vezme na dovolenou na Tombaru. Ale ano, něco takového. I když většině našich nocí přihlíží Jazz, takže alespoň nějakého člena dvora tam máme. A vlastně občas Kelvin...“

Zarazil se. Kelvin. Na něj si dokonce dokázal několik dnů nevzpomenout. Jeho robot a parták, který se obětoval v boji na Fairview. V záložní databázi na *Hermu* je část jeho paměti, mohou ji nahrát do nového robotického těla, ale to už prostě nebude úplně... Kelvin.

Došli k vlajkové – a vlastně císařské – kajutě a gardista u dveří se vypjal do pozoru. Byl to nějaký nováček. Asi stejně vysoký jako Daniel, s krátkými černými vlasy a skoro stejně tmavou

pletí. Daniel z něj měl pocit, že na ně hledí s jistým očekáváním, jako by jim chtěl něco říct, ale nováček gardista – podle dvou ševronů na rameni to byl desátník – se asi nechce hned tak dávat do řeči s císařem a jeho novomanželkou.

Hila na to měla jednoduché řešení a dala se do řeči s ním. Daniel nevěděl, jestli ho odhadla stejně jako on, spíš se prostě chtěla bavit s dalším členem mužstva. „Vás ještě neznáme, že ne?“

„Ne, madam, sire,“ řekl voják. „Desátník Biwott, madam, sire. Jsem jeden z nových rekrutů. Na palubu jsem přišel teprve před týdnem.“

„Biwott, to mi něco říká.“ Hila se zamračila. „Kde jste sloužil předtím?“

„205. ženijní pluk. Jako součást 57. sboru jsme bojovali na Grammelu a Bykovu. Ale se mnou jste se neseťkali.“

Danielovi docvaklo, odkud jméno zná. „Nebyl váš příbuzný Esau Biwott?“

„Můj starší bratr, ano, sire.“

„Ten Esau Biwott, který zahynul na *Lonely Star* po tom, co odpálil asteroidy na flotilu Nového protektorátu?“

„Ano, ten, madam,“ řekl mladík tónem, ve kterém se mísila nejistota s určitou dávkou pýchy.

On se k Imperiální gardě nahlásil kvůli bratrovi, uvědomil si Daniel. Kouká na nás jako na nějaké nadpřirozené hrdiny. A zároveň vidí velký příklad svého bratra jako nějaký velký vzor.

Jak tohohle člověka vybrali sem?

„Nebyl Esau výrazně starší než vy? Víím, že jako někdo s o šestnáct let mladší sestrou nemám co říkat, ale stejně.“

„Esau byl třetí ze třinácti dětí, sire. Já jsem druhý nejmladší.“

„Třináct dětí?“ dostala ze sebe Hila. „No... to je...“

„U nás je to docela běžné, madam.“

Jo, na Zemi s umělými dělohami.

MacKenzie a další gardisté došli také až ke dveřím. Nový

velitel gardistů jen kývl. „Přijímala ho nadporučík Howardová a seržant Norum mu napsal doporučení, sire.“

V tom, co řekl, byla i nevyslovená otázka.

Pokud byste chtěli, mohu ho poslat pryč.

„Pokud smím, rád bych dodal, že je mi ctí vám sloužit,“ řekl Biwott. „Doufám, že se svou službou budu moct alespoň přiblížit odkazu svého bratra.“

„Váš bratr byl hrdina, ale nenásledujte jeho příkladu zas tak moc,“ připomněla mu Hila. „Nechceme tu sebevrahy.“

„To samozřejmě ne, madam. Jen jsem chtěl říct, že... no je mi opravdu ctí. S tím, co zažíváte...“

„Většina těch historek, co o nás kolují, je nafouknutá,“ řekla Hila.

„Z vašeho boje na Fairview existuje videozáznam.“

To Hilu umlčelo.

Co na tohle říct, že?

„No, my se omluvíme,“ řekl Daniel.

„Jistě, sire, madam. Dobrou noc.“

Vešli do kajuty, zatímco gardisté zůstali u dveří.

Přihlížející dvůr.

Jazz k nim přiběhl a začal Danielovi obíhat kolem nohou. Když z Daniela nic nevypadlo, zkusil to u Hily.

Ta ke králíkovi přiklekla a podrbala ho za ušima. To si nechal líbit, tušil příslib kusu mrkve.

„Vím, že tobě to asi přijde ještě horší, ale už i mě to obdivování hrdinů trochu zaráží.“

„To jo, ale podívej se na svůj životopis za poslední rok. Asi nás jako hrdiny vidí. I když jako stará holka z armády chápu pojem ‚hrdina‘ trochu jinak.“

Nemusela nic dodávat. Každý, kdo prošel jakýmkoliv bojem, věděl, kdo jsou opravdoví hrdinové. Ti, co na bojišti zůstali.

„Jo, ale nevím, jestli někdo jako tenhle mladý Biwott se netouží jenom proslavit.“

„Chce jít v bratrových šlěpějích – nebo v jeho stínu. To jsem zažila často, když jsem provázela vojáky na bojištích. Spousta měla nějaký vzor, otce, matku, bratra, sestru, to je jedno. Většina se nenechala zabít.“

„Snad máš pravdu.“

Hila se zvedla, přešla po koberci luxusní kajuty a posadila se na pohovku. „Já se přiznám, že mě víc překvapilo těch třináct dětí.“

„To je běžné ve spoustě kultur. I císař Olaf II. byl z osmi dětí. Sám jich pak měl sedm, nejstarší byla císařovna Lynn.“

„Já vím, jen... mě to zarazilo. Trochu mě to vrátilo k tomu předchozímu tématu.“

„Jo, to chápu.“ Daniel si k ní přisedl a vzal ji kolem ramen. Jazz se jim snažil vyšplhat na nohy.

„Já... možná mě to taky trochu zarazilo,“ přiznal se. „Děti chci, jen jsem nečekal, že se o potomcích bude mluvit v zasedáče plné lidí jako o nějaké pojistce pro následnictví. Já své děti chci vidět vyrůstat, když už je budu mít.“

Hila se na něj podívala. V očích se jí objevila hluboko zarytá bolest. „Já je chci taky vidět vyrůstat, víš? Ale víc jak šestnáct let jejich života neuvidím, i kdybychom do toho šli hned teď. Radana je teď starší, než budou naše děti, až můj na koleni modifikovaný organismus řekne pápá a já se prostě vypnu.“

Daniel by rád něco namítal, utěšil ji nějakou frází, třeba že výzkumníci z Hex Research ještě na něco přijdou, ale když si doktorka prohlédla před čtyřmi měsíci Hilu, moc nadějí tomu nedávala.

Hilin upravený organismus prostě fungoval setrvačností.

„Golna a ostatní mě asi zaskočili,“ přiznal se Daniel, zatímco mu Hila položila hlavu na prsa. „Děti jsem chtěl řešit a mít s tebou. Věděl jsem, že z našeho dítěte bude jednou císař nebo císařovna, ale nečekal jsem, že nám budou navrhovat děti jako bezpečnostní pojistku.“

„Kašli na ně, na Impérium i na všechny pojistky a intriky. Chceš mít dítě?“

„Jasně. Ano.“

Hila zvedla hlavu a věnovala Danielovi dlouhý polibek.

„Tak nic jiného přece nemusíme řešit, ne?“

„Asi máš pravdu.“

„Já vím, že mám pravdu. Fakt, že potomek, kterého *my* chceme, bude zároveň pro Impérium pojistka, něco jako bonus.“

Daniel se jí neptal, jestli opravdu nechce místo mise na Zemi – a později s flotilou na Hub – zůstat někde v zázemí. Věděl však, že to nepřichází v úvahu.

Kdyby totiž ano, nebyla by Hila tou ženou, kterou si vzal.

Gauč byl velice pohodlný, ale oba záhy zamířili do ložnice.

Jazz pochopil, že dnes už žádná mrkev nebude.

Daniel věděl, že moderní metody byly bezpečnější, praktičtější a zároveň také rychlejší, neboť se nemuselo čekat na přirozené početí. To vědomí mu bohužel moc nepomáhalo, když teď seděl v lodní nemocnici na *Hermu* a doktor Olgarmi s ním procházel jednotlivé kroky.

Pro něj budou poměrně jednoduché.

„A to je všechno, Vaše Veličenstvo,“ zakončil palubní lékař výklad a oči mu zářily nadšením. Působil jako vesnický doktor, jehož fádni práci okořenil nějaký ojedinělý zážitek.

„Přiznám se, že mě překvapilo, že na palubě vůbec máme umělou dělohu,“ řekl Daniel.

„Občas se stává, že členům posádky selže antikoncepční implantát, a pak přicházejí různá překvapení. Nebojte se, tu umělou dělohu hned pak odvezeme na Davenport.“

„To je dobře, do bitvy s tím *Hermes* rozhodně nepoletí.“

„A teď vás tedy poprosím o tohle.“ Podal Danielovi něco, čemu se v lékařské hantýrce říkalo „sběrná nádobka na gameto-

vou směs'. Ale byla to prostě sklenice. „Nechám vás tu o samotě a poprosím vás o... naplnění.“

V očích mu úplně jiskřilo.

„Můžete si z obličejů odstranit ten pitomý škleb?!“

Olgarni se zasmál. „Ale no tak, sire. Jsem přece jenom lékař.“

Udělal několik kroků ke dveřím. „Vím, že by vám mohla pomoci císařovna, ale u ní je procedura poněkud invazivnější, takže se budete muset obejít bez ní.“

„Jo, jo, tak už sakra jděte!“

U dveří se doktor ještě naposledy otočil. „Pokud byste k tomu chtěl nějaké video, použijte beze všeho tamten terminál.“

„Jděte už!“

„Máme tam i databázi videí z Tombary.“

„Ven!“

„Kapitáne MacKenzie, můžete na chvíli?“

Denver MacKenzie si nebyl jistý, jestli tu chvíli má. Když se během půl roku z hlavního seržanta u 195. mechanizovaného pluku stal kapitánem a velitelem nové Imperiální gardy, na „přemíru volného času“ si rozhodně stěžovat nemohl. Za život císaře, nové císařovny i korunní princezny zodpovídal jenom on.

Nicméně když vás osloví váš bývalý velitel, který je zároveň brigádním generálem, tak si ten čas jednoduše *uděláte*.

„Ano, pane?“

Generál Arun Sarkar mu pokynul, ať nevstává, a sám se posadil naproti němu. V důstojnické jídelně na palubě *Herma* bylo v tuto denní dobu skoro pusto, a tak si tam MacKenzie skočil na brzký a rychlý oběd, než se vrhne na kontrolu nových strážů u svých tří svěřenců. Potom ho čekalo sezení s nadporučíkem Howardovou a procházení životopisů dalších kandidátů. A potom příprava té šílenosti na Zemi...

„Něco bych od vás potřeboval,“ řekl generál. „Jde o tu věc s následnictvím trůnu.“

„To už snad řeší císař i císařovna v lodní nemocnici. Je s nimi Blackburn a Timons a Pradhanová a...“

„Ano, já vím, že jsou v bezpečí. Navíc na palubě *Herma* jim opravdu nic nehrozí. Ale komodor Golna mě upozornil, že ten... ehm... malý následník bude potřebovat také gardu.“

„Už teď?“

„No, když se matka rozhodne to mrně odnosit tradičním způsobem, je to jednoduché, hlídáte matku, což jste dělali už předtím, akorát je to jednodušší, protože těhotná tak rychle neběhá.“ Sarkar se zasmál, MacKenzie netušil, co je na tom tak vtipného. „Ale když plod bude umístěn do umělé dělohy mimo tělo matky, musíte hlídat plod.“

„I když to jsou *dvě buňky*?“

„Za devět měsíců budou ty dvě buňky právoplatným následníkem trůnu. Takže ano, musíme hlídat i dvě buňky.“

MacKenzie potlačil nutkání protřít si oči. „Dobrá, pane. Děkuji za upozornění. Dnes odpoledne to proberu s nadporučíkem Howardovou, přidáme na to další gardisty.“

Sarkar ho chvíli pozoroval. „A jak se daří vám, Denvere?“

„Všechno v pořádku, pane.“

„Kecy. Víím, že jste o tuhle práci nestál, a upřímně, já vás pro ni nevybral. Vybral jsem Nira, ale ten je mrtvý, a tak to padlo na vás. Jak jste na tom?“

„No... zcela upřímně, pane. Nevím, jestli jsem na to ten pravý. Nejsem důstojnický typ, nejsem ten typ, co jako čestná stráž zdobí místnost.“

„Já nevím, myslím, že než jste šel k *Highlanders*, sloužil jste u generála Debbse jako jeden z jeho osobních poskoků. Debbs si vždycky dával záležet na tom, aby všichni kolem něj vypadali, jako kdyby vyskočili z náborového plakátu.“

„Ano, a odtamtud jsem poslal přihlášku i *Highlanders*, pane. Navíc Imperiální garda není o tom, že má člověk dobře vypadat. A upřímně, pane, pokud myslíte, že by mě na pozici velitele

měl někdo nahradit, rád mu to přenechám. Myslím, že už dávno nejsme v té fázi, kdy bych se měl obávat, že to nějak uškodí mé kariéře.“

Moje kariéra se stočila nečekaným směrem už asi před rokem.

„To není tak úplně moje rozhodnutí, navíc císařovna na vás pěje ódy po tom, co jste dokázali na Valakoru.“

„To hlavně seržant Foskanová. Ta nás zachránila a obětovala se a...“

„Já vím.“ Sarkar se k němu naklonil. „Myslíte, že mně se líbí, že už nevelím *Highlanders*? Když mě císař jmenoval velitelem všech armádních sil v Císařově osobním svazu, nějak to šlo. Ale teď nejsem už ani to. Jsem tu jako páté kolo u vozu. Vymýšlím šílenosti s Golnou a Calvertem a ostatními.“

„Vaše práce je nepochybně důležitá...“

„To do háje vím, a ta vaše ale taky. A nějak se s ní musíme poprat. Chtěl jsem tím říct, že vám rozumím, ale taky mě to štve. Zas do průlomů, drazí přátelé.“

MacKenzie pozvedl obočí. „Tuhle větu slýchám v armádě každou chvíli. Co to vůbec znamená?“

„To je Shakespeare. *Jindřich V.* Máte pravdu, používá to skoro každý.“

„A co to znamená?“

„Něco jako: ‚zkusme to ještě jednou‘. Já to nepoužil správně, myslel jsem prostě, že bych chtěl zase do boje. Ale tak se to už taky říká.“

„Jasně, pane. Budu si dávat pozor.“

Sarkar se zvedl a znovu mávl rukou, aby MacKenzie zůstal sedět. „Jde o to, že tohle pořád není ta Imperiální garda, jakou jsme znali před válkou. Až tohle všechno skončí, nejspíš se Garda mnohonásobně rozroste a bude jí velet nějaký plukovník a bude v ní spousta nažehlených bigošů. Jde o to, že teď – hlavně s chystanou misí na Zemi – potřebujeme pořád víc nějaké zku-

šené pošuky než manažery. A to jste vy, MacKenzie, jste zkušený a po Horgenu, Valakoru a Fairview už nemůžete tvrdit, že nejste pošuk.“

„To z vás přítomnost císaře a císařovny už tak nějak udělá.“

„Vypnutí pohonu za dvě minuty, kapitáne.“

„Rozumím,“ řekl kapitán Jerome Sung, velící důstojník křižníku *Montevideo*, zatímco sledoval displeje.

Posledních několik dnů se jeho loď úspěšně držela „ve stínu“ obrovské nákladní lodi *Maru Tando*, jejíž posádka na ně čekala a byla součástí místní špionážní sítě.

Alespoň to tak vypadalo. Komandér Calvert Sunga varoval, že nemá pro jistotu věřit nikomu, nicméně pomoc potřebovali. Na dálkových senzorech byl vidět Gertzův pohon a *Maru Tando* úspěšně zakrývala svou signaturou menší *Montevideo*. Podobným způsobem se až k Hubu dostala celá flotila Nového protektorátu.

Tak to alespoň Sung slyšel a doufal, že to byla pravda, protože to by znamenalo, že to bude fungovat i teď. Alternativou totiž bylo, že je nepřítel uvidí a nastraží na ně past. V soustavě Sol sídlila celá Druhá flotila, toho času pod kontrolou zrádce Haskela Hankersona.

Na palubě *Montevidea* se kromě experimentálního pohonu stupně 7 nacházela i miniaturní nadsvětelná brána. Ta byla klíčem k této operaci, ale zároveň spolu s pohonem jednoduše *nesměla* padnout do nepřátelských rukou. V kapitánské kajutě měl Sung rozkazy, které ho zavazovaly, že pokud by hrozilo, že loď bude zajata, má ji zničit sám i s celou posádkou.

Na Sunga bylo těch intrik už moc. Byl důstojníkem loďstva z dlouhé linie důstojníků. Jeho praprababička byla jednou ze zakladatelek obnoveného Imperiálního loďstva za vlády Olafa II., jeho prarodiče i rodiče sloužili, takže nad jinou kariérou ani nikdy neuvažoval. Plnil všechny bobříky, postupoval po kariéřním

žebříčku a čekal, že časem dostane vlastní loď, a ve své budoucnosti viděl i admirálské frčky.

Válka to zkomplikovala. Vlastní loď sice dostal dříve, než tušil, ale zároveň se ocitl uprostřed intrik. Supertajné mise nebyly jeho parketou, ale kvůli tomu, že *Montevideo* tak jako tak postupovalo opravy, bylo nejjednodušší nainstalovat nové technologie tam.

„Stop za dvacet sekund,“ oznámila kormidelnice.

„Rozumím,“ zopakoval Sung.

„Deset sekund... pět... vypínám Gertzův pohon.“

INS *Montevideo* se zastavilo. Gertzův pohon byl bezreakční, takže loď nyní plula stejnou relativistickou rychlostí, jakou měla před vyplutím z Davenportu.

Maru Tando pokračovalo dál ke svému cíli na oběžné dráze Jupitera. *Montevideo* se stalo prázdným bodem ve vesmíru. Dokud nějaká loď nepoletí dost blízko, aby je někdo viděl z okna, nic je nespatří.

Problém nastane, až vypluje raketoplán, ale to by měli řešit jejich místní spojenci, dvakrát denně má tudy prolétat jeden pravidelný záchranný raketoplán stráže soustavy s posádkou věrnou císaři Danielovi.

A potom se dostanou na základnu loďstva na Iapetu. A potom na Zemi.

„Myslím, že nás tu nikdo neobjevil, už bychom si toho všimli,“ řekl komandér Thorn. Sung si vzpomněl, že jeho XO kdysi na Iapetu sloužil.

„Snad to vydrží. Za jak dlouho se ozve *Hermes*?“

„Za dvě hodiny deset minut.“

„Dobře, připravíme pro ně zprávu. Potom otevřeme bránu.“

Mrkl na dálkové senzory. Většina Druhé flotily – a všechny bitevní lodě – se nacházela na oběžné dráze Země, momentálně na opačné straně ekliptiky, než byl Jupiter. Ta flotila byla větší, než se odhadovalo.

ODKAZ PROTEKTORŮ

„Taktický, zjistěte, co všechno dokážeme odhalit o válečných lodích v soustavě.“

„Ano, kapitáne,“ řekla poručík Pasadanová.

„Rozhodně jich je víc, než s kolika bychom se chtěli střetnout,“ řekl Thorn.

„Jenže císař se s nimi nechce střetnout. Hůř, chce ty lodě přimět, aby se přidaly k nám. Protože bez nich nemáme proti tomu, co se chystá, téměř žádnou šanci.“